

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1458/2021
24.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог „Grace Srbija“ АД Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/2019 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној 24.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ предлог туженог за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/2019 од 11.05.2020. године и пресуда Основног суда у Врању П1 797/18 од 09.04.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев за исплату на име накнаде штете због необрачунатог и неисплаћеног минулог рада за период од 06.08.2015. године до 10.04.2018. године, у појединачним износима, са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади ревизијске трошкове у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 797/18 од 09.04.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због необрачунатог и неисплаћеног минулог рада, за период од септембра 2015. до априла 2018. године исплати месечне износе, са законском затезном каматом од датума доспелости до исплате, ближе наведене у изреци. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 53.428,44 динара, са законском затезном каматом од извршности, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/2019 од 11.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог, ради уједначавања судске праксе у смислу члана 404. ЗПП, у погледу права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник ПЗП Врање, а затим „Trace PZP“ Vranje doo. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над овим предузећем. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом, коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Даном 05.01.2015. године, обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси, ради намирења стечајних поверилаца. Такође, стечајни управник је свим запосленима, па и тужиоцу, отказао уговор о раду 05.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду. Даном 02.08.2018. године, извршена је статусна промена припајања привредних друштава „Trace PZP“ Vranje doo и „Trace PZP“ Niš ad и промењено име у „Trace Srbija“ ad Niš. Тужилац је са правним претходником туженог засновао радни однос даном 07.01.2015. године и исти му је престао даном 10.04.2018. године на лични захтев. У овој правној ствари тужилац потражује увећану зараду по основу минулог рада за период од септембра 2015. године, па до престанка радног

односа, применом члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, а на основу чланства ПЗП Врање и туженог у Удружењу „Путар“.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев на име увећане зараде по основу минулог рада налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је тужилац засновао радни однос, те из ових разлога тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца (минули рад).

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак нижестепених судова заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11), прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог закона прописано је да по доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. тог закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С озбиром на наведене норме у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду на који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово из разлога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Правилно је и основано указивање ревизије да тужилац не може да заснива основаност свог тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора из разлога које у свему прихвата и Врховни касациони суд, јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног

дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка Врховни касациони суд је донео на основу члана 165. став 2, 154. и 163. ЗПП, тако што је туженом досудио опредељене трошкове за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, на основу тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12).

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**